

μὲ μουσικὰ αἰσθητὰ εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βῆθη,
ἀφοῦ τελείως ἔμαθε νὰ παίζει μανδολίνου,
κιθάρα Τυρολίτικη τοῦ κ'ανπισ νὰ μάθη,
καὶ τοῦτο ἀνεπίτρωσε τοὺς πόθους τῶν Ἑλλήνων.
Οὐχ ἦντον καὶ τὸ στήθος μου ἀπὸ χαρᾶν γεμίζει
ὅποταν συλλογίζωμαι πῶς μετ' ὀλίγους μῆνας
μόνον μὲ τὴν κιθάραν του τὸν πόντον θὰ κίμωλι
καὶ θὰ βουδαινήν σὰν Ὅρφευ τὰς λιγυρὰς Σιερῆνας.

Κι' ἄμα τὴν Τυρολίτικη σπουδᾶση μὴ χάρα
τότε κι' ἐγὼ πρὸς χάριν του θὰ μάθω ταμπουρά,
καὶ ὁδὸς του πικὰ κουρτισμάτα καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
καὶ πατινάδες διαλεκταῖς θὰ ψάλλω μαζὶ
σὶ καθεμία Τράπεζα τοῦ κράτους κωνονίερα
κι' εἰς κάθε κωνονίερα μουρλιζὶν μαγαζὶ.
Καὶ τώρα σῆμα, Περικλῆ, νὰ φέρης ἀντιρροήσεις
καὶ ζᾶλισε τὴν ἔδραν μου μὲ τὰς ἱερωτῆσεις.

Π.—Γιατὶ λοιπόν, Πρωθυπουργέ καὶ θαυμαστὴ Σωτήρα,
μας ταμπουράς γιὰ δάναια καὶ μὰς τὰ φέρεις γυρα ;
γιατὶ Τραπίζας κυνηγεῖς μὲ δίκαννο τουρεῖ ;
γιατὶ τὸ νιὸ δάνειο 'στὸ Τελωνεῖο στίκει ;
γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ μύστερ Λὸ ἐν μίση πρωτεύουση
τὸν Φλώρον κι' ἄλλους χ'όρτασε μὲ δυνάτ' τσουμποῦσι ;
μὰ δὲν μοῦ λῆς, Πρωθυπουργέ, γιὰτι παρακαλῶ
κι' ὁ Γάλλος Ρεῦ δὲν ἔδωκε τραπίζε, σὰν τὸν Λό ;

Γιατὶ ν' ἀδειάζῃ, Λόρδε μου, ὁ κάθε κουμπαράς ;
γιατὶ δὲν 'βρίσκουν σῆμαρα κι' οἱ γεωργοὶ σποράς ;
γιατὶ ἐκεῖ 'στὰ Σάκωνα νὰ σφάζονται κριάριζα
καὶ μὲς 'στου Σγούτα τὴν ποδιὰ τῆς Μπόρσας παλληκάρια ;
γιατὶ καὶ μὲς 'στὴν Τρίπολι μπαρούτι νὰ μυριζῇ
καὶ κόκορας κατὰμαυρος σὰν κότα κακαρίζε ;
Γιατὶ γερὴ δὲν δίδεται 'στὸν θρόνον ὠραεῖ ;
γιατὶ κι' ὁ στόλος ἔφυγε ἀπὸ τὴν Πειραιὰ ;
γιατὶ κι' ὁ Πρίγκηψ φέγγεται μιδάρων νὰ σπουδᾶση
πρὸς τίρψην σπάρων, ἀχινῶν, ροφῶν καὶ κροκοῦϊλων,
ἀφοῦ 'μπορεὶ καλλίτερε νὰ μὲς διασκεδᾶση
ἀν 'στὴν σπουδῆν τοῦ ταμπουρά ἐπιδοθῆ μὲ ζῆλον ;
γιατὶ κι' ὁ Δήμαρχος Μελὰς ἰτάραξε τὰ πλήθη ;
κι' ἀπὸ τὴν πρὶν παραιτήσιν κατόπιν παραιτήθη ;
γιατὶ συμβαίνουν πράγματα, ποῦ εἶναι νὰ σαστίσης ;
εἰς δλ' αὐτὰ παρακαλῶ ἀμῖσως ν' ἀπαντήσης,
ἀλλῶως ὄρσε, Λόρδε μου, 'στ' ὄλεθρο σου κολλάρε...

Φ.—Θίλει νὰ μάθης τὸ γιατὶ ;... γιὰ τὸν κακό σου φλέρο.

(Ὁ Περικλῆτος ἐκ ψυχῆς τὸν Φασουλὴν συχαίρει
κι' ὁ μπάραμπα-Μάνθος ἔρχεται μὲ σάρωμα 'στὸ χεῖρ.)

Φ.—Ὡ μπάραμπα - Μάνθος, τῆς Βουλῆς ἀγαπητὴ κλητῆρα,
ὅπου τὰ Ἰσοζύγια σαρόνευ τοῦ Σωτήρα,
καὶ τὰ ἀγκάλας ἀναικτὰς κι' οἱ δύο σὶ δεχομέθα,
καὶ τώρα ποῦ τὸ τέμνος ἀργεῖ τὸ ἱερόν

ἐπίτρεψε καμμιά φορὰ κι' ἐμῆς νὰ συνεργώμεθα
καὶ νὰ συνειριάζωμεν κλεισιμένων τῶν θυρῶν.

(Ὁ μπάραμπα - Μάνθος σοβαρῶς τὴν σκούπα τοῦ σηκῶνει
κι' εὐθὺς τοὺς δὸθ Κικίρανας τοῦ γένους μπαγαλαρόνει,
κι' ἱκίνοι μετ' ἐξάμενος ἀναγαροῦν πολλῆς
καὶ γίγνουν κάτω μὲ κλωτσιὰς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς.)

Θερμὸν εὐχαριστήριον πρὸς ἄγνωστον μας κύριον.

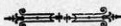
Τὸν ἐκ τοῦ Πύργου ἄγνωστον εὐχαριστοῦμεν φίλον,
ὁσὶ ἐνθουσιασθεῖς μ' ἐν παρελθόν μας φύλλον
πενῆντα κι' ἱκατόν δραχμάς μας ἔστειλεν ὡς δῶρον
κι' εὐλικρινῆ κι' ἱκούστον, καθὼς μὰς γράρε, φόρον.
Ναὶ μὲν μὰς εὐχαρίστησε τὸ δῶρον του αὐτοῦ,
γιατὶ μὲς 'στὸ κεμεῖο μας δὲν 'βρίσκειται λεφτό,
ἀλλὰ μὰς ἐνθουσίασε ἀκόμη περισσότερον
τὸ φλογερὸν του αἰσθητὰ, τῆς ὠραεῖς ἀνώτερον,
καὶ τώρα, ποῦ πᾶν αἰσθητὰ ψυχορραγεῖ κι' ἐκπνέει,
ὅταν πολῖται σώφρονες κι' εἰς τὰ καλὰ γενναῖα
ἀξίους τῆς ἀγάπης των ἵνιστε μὰς κρίνουν
κι' ἐρμηνευτὴν τῆς γνώμης των μὰς ὀνομάζουν ἄριστον,
καὶ μόνον μὲ τοὺς λόγους των πολὺ μὰς ἐνθαροῦνου
εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Ραμροῦ, τὸν δύσκολον κι' ἀχάριστον.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸν Θεσσαλὸν ἀμίμονα γνωρίζετε Καρτσῶνη,
ποῦν 'ἐμβριθῆς περὶ πολλὰ καὶ ὄχι κουραηδῶν ;
Εἰς τὴν σχολὴν τῶν ἱατρῶν μὲ αὐτοὺς δοκιμασθεῖς
καὶ κατὰ τὴν ἐξίτησιν λαμπρῶς ἀποκρίθει
πανάριστον τὴν ἄδειαν ἐκόμισεν ὡς γέρας
κι' εἰς Βῆλον ἀνιχώρησε μὲ τῶν σπουδῶν τὸ πέρα.
Γιὰ τοῦτο χεῖρι κι' ὁ Ρωμῆος 'ἱπαγεταὶ 'στὸν Κύριον
νὰ δώσῃ πᾶν τὸ ἱερόν 'στὸν νῆον Ποδαλείριον.

Ὁ Τζούγας ὁ καὶ Μιχαῆλ, σωστὸς Ἀσκληπιάδης,
κι' ὁ σύντροφός του ὁ Κωστής ὁ Ἀθανασιάδης,
πολὺ νοήμονα παιδιὰ κι' εἰς ὅλα των εὐχάριστα,
διδάκτορες ἱατρικῆς ἐγῆγκαν μὲ τὸ Ἄριστα.

Ἀμῖσως τώρα ὁ καθεὶς πρὸς ἀγορᾶν ἄς τρεῖζῃ
τοῦ περιφήμου Λεζικοῦ τοῦ Γεωργίου Φίξη,
ὅπου λαμπρὸν ἀνοίγεται πρὸς πᾶσαν γῶνῶν στάδιον,
τριάντα πέντε δὲ λεπτὰ τιματὰ τὸ φυλλάδιον.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν εὐς κἄνω — πῶς 'στὸ σῆπτί μου ἀνέθη,
'στὴν Νάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνεργεῖ
μὲ ἱεροδογεῖο Ἐδῆ, — δὲθ' ὅτ' ἐλάθ' τρεῖς 'στὸ ἔθι,

μὲ Χημεῖον μὲ μὴ μάνθη — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χῆρα ἴλιος ἀθήρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προστατίου κοινοῦτοῦ πολλῆς.